

בס"ד "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה" (מתוך הפטרה)

פרשת השבוע: שפטים "אל שדי יתן לכם רחמים" ראשי תיבות "ישראל" **כניסת השבת: 18:38**

ערש"ק ג' אלול תשע"ד (29.8.14) **יציאת השבת: 19:46** ר"ת 20:24

הפטרה: "אנכי אנכי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"והורדו זקני העיר ההוא את העגלה אל נחל איתן...וערפו שם את העגלה בנחל" (כא' ד')

על הכתוב, "והורדו זקני העיר ההוא את העגלה אל נחל איתן...וערפו שם את העגלה בנחל", שואלים חז"ל, מהו הטעם שהקב"ה מצוה לערוף דוק את ראש העגלה? הלא דבר הוא!

נקדים להתבונן בפרשת "ויגש", באשר חזרו השבטים אל יעקב אביהם, וספרו לו שיוסף לא מת, אלא חי, וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים, כפי שכתוב: "ויגדו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים...וירא (יעקב) את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם".

ופרש רש"י זצ"ל: "סימן מסר להם (יוסף לאחיו) במה היה עוסק, שפרש (=שנפרד) ממנו (=מייעקב אביו) בפרשת עגלה ערופה, וזהו שנאמר: 'וירא (יעקב) את העגלות אשר שלח יוסף'".

ומקור לדבר זה, הוא מדברי חז"ל במדרש (בראשית רבה צד, ג): "אמר להם (יוסף לאחיו): אם יאמין לכם (אבי) - הרי מוטב. ואם לאו, אתם אומרים לו: בשעה שפרשתי ממך, לא בפרשת עגלה ערופה הייתי עוסק? הלא הוא דכתיב (=זהו שכתוב): 'וירא (יעקב) את העגלות...ותחי רוח יעקב'".

וצריכים אנו להבין, מה רצה יוסף לומר לאביו יעקב, באשר רמז לו שעסקו הם בפרשת עגלה ערופה לפני שנמכר למצרים? ועוד צריכים אנו להבין, מדוע באמת סבב הקב"ה כך, שייעקב ויוסף יפרדו זה מזה דוקא בהיותם עוסקים בפרשת עגלה ערופה?

וגש לומר, שהנה, כבר למדנו מדברי "נפש החיים", ש"כשהאדם קובע בלבו לאמר, הלא ה' הוא האלקים האמיתי, ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם...ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא...ממילא יתבטלו מאליהם כל הכוחות והרצונות שבעולם, שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל".

וזאת, כפי שגם מובא בשם הבעש"ט, שאם האדם יאמין באמונה שלמה שאפילו בהסתר הכי גדול, בצרה הכי גדולה שיש לו, שגם שם נמצא אלופו של עולם - ה' יתברך, הנה על-ידי כך, על-ידי אותה האמונה יזכה האדם להמתיק מעליו את הדין, ולהפוך את הצרה לישועה.

וכפי שכתוב ב"לקט אמרי פנינים": "שמעתי ממורי (=הבעש"ט), שאם אדם ידע בידיעה ו(ב)אמונה שלימה, שבכל ההסתרות...הקב"ה מסתתר שם, (ו)אין זו הסתרה כלל...מיד יתפרדו כל פועלי און, והרע נופל למטה, ונתגלה האור...אבל לפעמים 'ואנכי הסתר אסתיר פני' - אסתיר גם את ההסתרה, עד (שהאדם)...אינו מרגיש שום חיות...ונשכח ממנו שהקב"ה שם איתו (בתוך הצרה), וזה הוא לו (=ודבר זה נחשב לו) כי פנה אל אלהים אחרים בהסתלקות אמונה ובטחון, ואז חל עונש. אבל כל זמן שהאדם (יהיה) דבוק באמונה שלימה בבוראו - לא יארע לו שום רע, אלא (יקבל מה' יתברך) אהבה וחיבה".

ונראה לי, כי מקור דברי הבעש"ט הוא מדבריו הנוראים של הרמב"ם בספרו "מורה נבוכים", שהשגחת הקב"ה על האדם תלויה לפי גדל דבקו של האדם במחשבתו בבורא יתברך, וכפי דבריו הקדושים של הרמב"ם ("חלק ג' פרק נא"): "והנה, נגלה אלי עיון נפלא מאד, יסורו בו ספקות ויתגלו בו סודות אלוהיות. והוא...כי כפי שיעור...בעל שכל (=מחשבה) תהיה ההשגחה בו. והאיש השלם בהשגתו אשר לא יסור שכלו מהאלוה תמיד, תהיה ההשגחה בו תמיד. והאיש שלם ההשגחה אשר (פתאום) תפנה מחשבתו מהאלוה...תסור ההשגחה ממנו בעת עסקו (=באשר אינו דבוק בה' יתברך), ולא תסור ממנו ההשגחה (לגמרי)...אלא תמעט".

דהינו, אומר הרמב"ם, כפי גדל דבקו האדם בבורא יתברך, כך תהיה ההשגחה עליו, שאם האדם ממעט בדבקו יתברך, מיד מתמעטת השגחת ה' עליו.

ומוסיף הרמב"ם דברים נוראים ומבהילים, שכל מי שקורה לו דבר רע, אפילו נביאים וחסידים, הרי זה משום שבאותה שעה שכחו או מיעטו בדבקו בה' יתברך. וכפי דבריו הקדושים: "ומפני זה, יראה לי, כי כל מי שתמצאהו רעה מרעות העולם, מן הנביאים או מן החסידים השלמים, (הנה) לא מצאוהו הרע ההוא רק בעת השכחה ההיא - ולפי אורך השכחה ההיא או פחיתות הענין אשר התעסק בו יהיה עוצם הרעה".

והנה, באשר נדיק נראה, כי הדברים מפורשים בתורה: "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם

היום". הרי לנו דברים ברורים, שכל זמן שהאדם דבוק בבורא יתברך, מובטח לו "חיים כלכם היום" - שלא יארע לו כל נזק.

כפי שאומר דוד המלך: (תהילים כג, ד): "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי". דהינו, גם כשאני הולך "בגיא צלמות" - בתוך חשך והסתר פנים גדול - "לא אירא רע" - אני בטוח שלא יקרה לי כל דבר רע. ומדוע? "כי אתה עמדי". שכן, גם בתוך חשך "בגיא צלמות" - ה' יתברך עמדי, והוא המאיר לי את דרכי. (וכך גם אנו צריכים להאמין באמונה שלימה שגם בתוך החשך "בגיא צלמות" - ה' יתברך נמצא עמנו, ועל-ידי אמונה זו מתמתקים מעלינו כל **הדינים**, ומובטח לנו שלא יאונה לנו כל דבר רע, אמן בן יהי רצון).

על-פי האמור יאיר לנו להבין את החשיבות הגדולה של השם "ישראל" לעומת השם "יעקב". שכן, השם "יעקב" הוא מלשון "עקב", החלק הנמוך בגוף האדם, והוא רומז על אדם שאינו דבוק כל-כך בדבקות אמיתית עם ה' יתברך (ולמרות זאת, ה' משגיח עליו, ושומר עליו ברוב רחמיו וחסדיו, אלא, כדברי הרמב"ם, ההשגחה אינה מושלמת לשמור עליו בכל מצב).

אך, לעומת זאת, השם "ישראל", שהוא אותיות "לי ראש", מורה על הדבקות הגדולה והתמידית של איש ישראל בבורא יתברך. עד כדי כך שהוא כאילו מכריז בכל עת ואומר "לי ראש". דהינו, בכל עת ובכל זמן יש לי ראש (=הקב"ה), ואני דבוק בו. ובדאי שאין אני עומד בעולם הזה אפילו רגע אחד מנותק במחשבתי ממנו יתברך. ועל-כך אמר דוד המלך: "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל". כי מי שהוא בבחינת "ישראל", שדבוק בבורא יתברך, בבחינת "לי ראש", הנה אצלו תמיד יש שמירה של הקב"ה, שהוא שומר ישראל.

וזהו פרוש הפסוק: "וירא (יעקב) את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו, ותחי רוח יעקב אביהם", ופרש רש"י זצ"ל: "סימן מסר להם (יוסף) במה היה עוסק, שפרש (=נפרד) ממנו (=מיעקב אביו) בפרשת עגלה צרופה..." - שרמז לו יוסף לאביו, שאכן השפיל להבין מה שלמד אותו בפרשת עגלה צרופה, שה"גוף" צריך להיות תמיד דבוק עם ה"ראש", ועל-ידי כך ניצל מכל נסיונותיו בהיותו במצרים, ערות הארץ. ועל בשורה זו כתוב: "ותחי רוח יעקב אביהם" - יעקב אבינו הבין מכך, שבנו, יוסף הצדיק, נשאר שלם בקדושתו, בלי שום פגם, ועל-כן ותחי רוחו. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן) "מי האיש הירא ורף הלבב ילך וישב לביתו" (כ"ח)

על הכתוב (דברים כ, ח'), "מי האיש הירא ורף הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אהיו כלבבו", דרשו חז"ל (סוטה מד): "מי האיש הירא? זהו המתירא מן העבירות שבדוד". שכן, כידוע, על-ידי שהאדם עובר עבירה מידת **הדין** מתוחה עליו. ולכן הוא עלול חלילה שלא לשוב מהמלחמה, מחמת תקף **הדין**. והנה, ידוע שכלל גדול הוא בדינו, ששם הקב"ה "יהוה" מורה על מידת **הרחמים**, כנרמז בראשי התיבות (תהילים צו, יא): "ישמחו השמים ותגל הארץ" - שכן, עליונים ותחתונים **שמחים** על המשכת **הרחמים** בעולם. אולם, כאשר צירוף שם ה' הוא **במהופך**, דהינו "הוהי", הדבר מורה על מידת **הדין** (ומקור הדבר בתיקוני היר, הקדמה י').

על-פי זה מגלה לנו האריז"ל (שער פורים פו), שהמן הרשע רצה להמשיך על ישראל את מידת **הדין**, על-ידי צירוף שם ה' **במהופך**, ולכן אמר לאוהביו ולבני ביתו (אסתר ה, יג): "וכל זה איננו שוה לי" - סופי-תיבות "הוהי", שהוא כאמור צירוף שם ה', המורה על מידת **הדין**, וזאת, כדי לעורר, חס וחלילה, **דינים** על ישראל. (אולם, כידוע, לא עלה הדבר בידו). ולכן אומר ה"שפתי כהן" נזכר כאן בפרשתנו שם "הוהי", המורה על מידת **הדין** ("מי האיש הירא ורף הלבב ילך"). וזאת, לומר לך שמידת הדין מתוחה על בעל העבירות. ומחמת כן הוא מתירא ולבו נמס, שמא לא יחזור מן המלחמה בחמת תקוף **הדין** חלילה. "זקב" אמיתי

אביו של רבי פינחס מקאריץ, הרה"ק רבי אברהם אבא שפירא זיע"א, כהן כרב בעירה במדינת ליטא, והיה נודע בצדקותו וביושר לבבו. מסופר עליו, שבקר אחד, כשהיה בדרכו לבית הכנסת, פגע בו ערל אחד, ובגידו חתיכת זהב שמצא בקרקע. בידעו את יושרו, אמר אותו ערל לרבי אברהם אבא, כי הוא מעדיף למכור לו את הזהב במחיר הקרן, מאשר לשאת ולתת עם הסוחרים העלולים לרמותו. רבי אברהם אבא, שנהג לא לדבר מאומה קדם התפילה, רמז לו לשוב אליו אחר התפילה, אך אותו ערל לא חכה, ומכר את גוש הזהב לאיש אחר, שהתעשר מאד מכך. באותו לילה נגלה אליו בחלומו אביו רבי פינחס שפירא משקאלב זצ"ל, וספר לו, כי נעשה רעש גדול היה בשמים, על שלא שנה ממנהגו הטוב בעבור בצע כסף, ובזכות זה יולדו לו בן, אשר יבהק אורו כזהב בכל העולם, ואכן, לא לאחר תקופת מה, נולד לו בן, העשוי "מזהב" אמיתי "זהב טהור מבית ומחוץ" (שמות כה' יא), הלא הוא הרה"ק רבי פינחס מקאריץ.

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!

בס"ד "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה" (מתוך הפטרה)

פרשת השבוע: שפטים "אל שדי יתן לכם רחמים" ראשי תיבות "ישראל" כניסת השבת: 18:38

ערש"ק ג' אלול תשע"ד (29.8.14) יציאת השבת: 19:46 ר"ת 20:24

הפטרה: "אנכי אנכי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך" (טז' יח') (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

פסוק זה, אומר ה' ישמח ישראל, קשור לחדש אלול, שהוא חדש התשובה. וזאת, על-פי מה שכתבו הראשונים (אבודרהם דף רס'), שחדש אלול רמוז בפסוק: "אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים" (שה"ש ו' ג') – שכן "אני לדודי ודודי לי" ראשי תיבות אלול – שהוא כידוע חדש התשובה, שבו מתקשרים הקב"ה וישראל, בבחינת "אני לדודי ודודי לי" – "אני", כנסת ישראל חוזרת בתשובה "לדודי" הקב"ה. "ודודי לי" – הקב"ה משפיע עלי חסד ורחמים. וצריכים אנו להבין, איך מתקשר גם המשך הפסוק "הרועה בשושנים" לחדש אלול, חדש הרחמים.

אומר על-כך בעל התניא, על-פי מה שמבואר בזהר הקדוש: "מה שושנה – אית בה תליסר עלין, אף כנסת ישראל אית בה תליסר מכילין דרחמי דסחרין לה מפל סטראה" (=מה שושנה – יש בה יג' (=13) עלים, כך כנסת ישראל יש לה יג' מידות רחמים, שסובבות לה מכל צד).

נמצא מכאן, כי השושנה, בת יג' העלים, רומזת ל-יג' מידות הרחמים, המתגלות ומאירות בחדש אלול, (חדש בו עלה משה רבנו, לאחר חטא העגל, כדי להביא את הלוחות השניים, ונתרצה הקדוש-ברוך-הוא לישראל בשמחה, ואמר למשה: "סלחתי כדברך").

והנה, אומר ה' ישמח ישראל, ישנם שני מיני יג' מידות של רחמים: אחד שגילה הקב"ה למשה רבנו, כשעלה להר סיני לקבל את הלוחות השניים, כמו שכתוב: (שמות לד', ו'-ז'): "ויעבר ה' על פניו ויקרא: ה', ה', א. אל ב. רחום ג. וחנון ד. ארך ה. אפים, ו. ורב חסד, ז. ואמת, ח. נצר חסד, ט. לאלפים, י. נשא עון, יא. ופשע, יב. וחסאה, יג. ונקה".

ו-יג' המידות השניות הן מה שאמר מיכה הנביא (מיכה ז', יח'-כ'): "א. מי אל כמוך, ב. נשא עון, ג. ועבר על פשע, ד. לשארית נחלתו, ה. לא החזיק לעד אפו, ו. כי חפץ חסד הוא, ז. ישוב ירחמנו, ח. יכבש עונתינו, ט. ותשליך במצלות ים כל חטאתם, י. תתן אמת ליעקב, יא. חסד לאברהם, יב. אשר נשבעת לאבותינו, יג. מימי קדם".

ומבואר בדברי האר"י הקדוש, שאותם יג' מידות הרחמים של מיכה הנביא גבוהות ונעלות יותר מ-יג' מידות הרחמים שנאמרו למשה, וזאת, כיון ש-יג' מידות הרחמים שנאמרו למשה נועדו להחיות את הגוף – שאפילו נגזרה ח"ו מיתה על הגוף כמו שהיה אחרי חטא העגל, הנה על-ידי יג' מידות רחמים אלו תמשך חיות על הגוף. ואילו יג' מידות הרחמים של מיכה הן לחיי הנשמה – שאפילו אם פגם האדם ח"ו בנשמה – על-ידי יג' מידות הרחמים של מיכה, תמשך חיות רוחנית לנשמה.

ולכן בחדש אלול צריך להמשיך (=לעורר) דוקא את יג' מידות הרחמים של מיכה, שהן לחיות הנשמה, כדי לתקנה על-ידי תשובה שלמה.

ומסיף ה' ישמח ישראל" ואומר: איך יזכה האדם להמשיך (=לעורר) עליו את יג' מידות הרחמים? ומשיב, שישתדל להידמות לה' יתברך. כמו שהקב"ה מתנהג עם ישראל ב-יג' מידות של רחמים (רחום וחנון, ארך אפים וכו'), כן צריך האדם לזכך את עצמו ולהתנהג עם חברו במידות רחמים אלו.

והנה, מפרש השל"ה הקדוש: "שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך", והכונה במלים "בכל שעריך" לשבעת השערים שבראש האדם: שתי העיניים, שתי האזניים, שני נקבי החטם, והפה – סך הכל שבעה שערים, ועליהם צריך האדם למנות "שפטים ושטרים" – כדי לשמור על שערים אלו מפל חטא אשמה ורשע.

ומפרש ה' ישמח ישראל", שבמיוחד בימים אלה של חדש אלול, שכאמור יג' מידות הרחמים של הקב"ה מתגלות ומאירות בו, צריכים אנו להתנהג עם חברינו בשבעת השערים הללו במידת הרחמים – לראות, לשמוע ולדבר רק טוב על חברינו – ועל-ידי כך יתנהג עמנו ה' יתברך במידה כנגד מידה, ומשיך (=יעורר) עלינו בחדש זה את יג' מידות הרחמים, כדי לזכות בדין בראש השנה, אמן כן יהי רצון!

וראו להוסיף מה שכתוב בספר היצירה (פרק ה', משנה ז'): "ואלו הן ז' ימים בשנה – שבועה ימי בראשית ושבועה שבעים בנפש – שתי עינים(2), שתי אוזנים(4), שני נקבי האף(6) והפה(7), ובהן נחקקו שבועה רקיעים ושבוע ארצות... לפיכך חביב שביעי לכל חפץ, תחת השמים". הנה, מבואר מכאן, שהיום השביעי/יום השבת, הוא כנגד השער השביעי שיש באדם – הפה – שהוא החביב מכל השערים.

ויש לומר, שמטעם זה צריך האדם לעסוק בתורה בפה, ודוקא בשבת, כמבואר במדרש (טור או"ח רצ'): "אמרה תורה לפני הקב"ה: רבוננו של עולם, כשיכנסו ישראל לארץ, זה רץ לכרמו וזה רץ לשדהו. ואני מה תהא עלי? אמר לה (הקב"ה): יש לי זוג שאני מזוג לך, ושבת שמו, שהם (=ישראל) בטלים ממלאכתם, ויכולין לעסוק בך". וצריך לדעת, שבשבת צריך גם להרבות בשבח לה' יתברך, כמו שתקנו לנו חז"ל בתפילת שחרית בשבת: "ויום השביעי משבח ואומר: מזמור שיר ליום השבת". וכל זאת כדי לקדש את הפה, שהוא כאמור כנגד השבת. והנה, ידוע מאמר הזהר הקדוש, שיום השבת הוא מקור הברכה (יתרו פח'): "כל ברכאן דלעלא ותתא ביומא שביעאה תלין" (=כל הברכות, למעלה ולמטה, תלויות ביום השבת)

והביאור הוא, כי מיום השבת נמשך הכח להשליט את הנשמה שבמח על כל שבועת השערים שבנפש האדם (שתי עינים, שתי אוזנים, שני נקבי האף והפה), וזאת על-פי המבואר בגמרא (ביצה טז'): "אמר רבי שמעון בן לקיש: נשמה יתרה נותן הקדוש ברוך הוא באדם בערב שבת, ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו". הנה, רואים אנו שבשבת מקבלים אנו תוספת פח(=נשמה יתרה) משמים, להשליט את הנשמה (בכל ימות השבוע) על שבועת שערי הנפש שבאדם.

וזה מה שכתב ה"בת עין", כדרכו בקדש: "לך בכל שעריך בגמטריה שבת". ולפי מה שבארנו, הפונה היא שבשבת קדש, מחמת הנשמה היתרה שבאדם, אפשר לקיים את "שפטים ושטרם תתן לך בכל שעריך" – דהינו, לשמור ולהשליט את הנשמה על שבועת שערי הנפש. ויש להוסיף עוד רמז, שהתיבה "שבת" מתקבלת גם בפתוב "שפטים ושטרם תתן לך בכל שעריך", בדילוג של תיבה אחת.

ומעתה יש לומר, שמטעם זה, כאשר אנו מבדילים במוצאי שבת, אנו ממשיכים את קדושת השבת, להשליט את הנשמה שבמח על כל שבועת השערים שבנפש האדם.

ולכן תקנו לנו חז"ל לברך ולהשתמש בהבדלה בכל שבועת השערים/החושים שלנו. הנה, "שתי עינים" בהסתכלות על הנהר. "שתי אוזנים" בשמיעת ברכת ההבדלה. שני "נקבי האף" בהרחת הבשמים. והפה באמירת ברכת ההבדלה. ומכאן נמצאנו למדים שעל-ידי ההבדלה אנו ממשיכים קדושה על כל ששת ימי המעשה, ומשליטים את הנשמה על שבועת השערים שבנפש האדם.

"לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד" (טז, יט)

על הכתוב, "לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד", אומר מרן הגאון רבנו יוסף חיים זיע"א ("הבן איש חי"): כי מילוי האותיות "משפט" הוא "מתנה". כלומר, אם ניקח את אותיות המילה "משפט", ונכתבם במלואם – מ"ם ש"ן פ"ה ט"ת – נקבל בסופי התיבות את המלה "מתנה". לומר לך, "לא תטה משפט", ומה היא הט"ה הזאת? "מתנה" (=שחד), כפי שרמזו "לא תכיר פנים", כלומר, לא תכיר פנים לבעל הדין, בשביל פנים"/הפנימיות של המלה "משפט" (=מ"ם ש"ן פ"ה ט"ת) שהיא "מ"ם ש"ן פ"ה ט"ת".

"לא תטה משפט, לא תכיר פנים" (טז, יט)

מסופר על הצדיק רבי זאב מזבאריז, שבביתו פרץ ויכוח בין אשתו הרבנית לבין המשרתת שלה. הרבנית האשימה את המשרתת בשבירת כלי יקר-ערך, ואילו המשרתת טענה שלא שברה את הכלי, וסרבה לשלם. ראתה כך הרבנית, והחליטה לתבוע את המשרתת לדין תורה, ומיד נכנסה לחדרה, כדי להחליף את בגדיה, וללכת לבית הדין.

ראה זאת רבי זאב, ולבש אף הוא את בגדי השבת אשר לו. שאלה אותו הרבנית: 'ולחייך אתה הולך? השיב הרב: 'ברצוני ללכת עמך אל בית הדין. התנגדה הרבנית לך, ואמרה לבעלה: 'אין הדבר יאה לך. תהא סמוך ובטוח שאדע לומר את טענותי פראווי'. לך איני דואג' - השיב רבי זאב - 'את בודאי תדעי לשטוח את טענותיך, אך מה תעשה אותה משרתת עלובה? כלום תדע היא לטעון את טענותיה? לכן רוצה אני ללכת לבית הדין - כדי להיות לה מליץ-ישר, כיון שאין מי שיריב את ריבה...'

שבת שלום לכל בית ישראל!
נא לשמור על קדושת הגיליון!